

Olen tykännyt äidinkielestä tänä vuonna. Mielestäni olen hyvä kirjoittaja siksi, koska olen kirjoittanut monta hyvää tarinaa. Ne ovat olleet jännittäviä ja joskus surullisia mutta myös hauskoja. Osaan kirjoittaa hyvin vuorosanoja ja kuvailla paikkoja, mutta usein voisin olla myös parempi. Mielestäni tarinat ovat joskus liian pitkiä ja niissä on myös tylsiä kohtia. Luokkakaverit ovat sanoneet, että tarinoissani on hyviä juonia ja paljon jännittäviä tapahtumia.

Ensi vuonna aion muistaa tehdä kappalejaot.

---

Ollaan alettu Kirsin kaa työstää mulle Pikku Finlandia -esseetä. Tää on niin paljon isompi kilpailu ku mikään mihin mä oon osallistunu ennen ja hitto ku mä haluun voittaa. En pysty miettii mitään muuta ku Elollisia ja sen tematiikkaa, miten luonto on tavallaan muka niin rakas ja arvostettu mut sit kuitenkin vaa objektina, hyödykkeenä, ja miten siitä lopusta tulee jopa toiveikas olo vaikkei ehk pitäis, koska haloo, koko ajan vaan pahenee.

En viel ihan tiiä miten kytkisin Elolliset mun ajatuksiin parhaiten, sen pitäis niinku sulautuu siihen tekstiin eikä näyttää siltä, et tähän on vaan tuotu joku kirja koska pakko. Mä haluun et mun esseestä tulee rakkauskirje elämälle, mä haluun et se on vimmainen ja totta. Siitä pitää tulla IHAN SAIRAAN HYVÄ!! Siinä vois käsitellä julmuutta vaikka ja vastuuta, esim. mietin sitä miten ne ihmiset ei ennen tienny, mitä ne tekee luonnolle, mut nyt kaikki tietää, ja mikä valtava ero siinä on, ja sit se vois kulkee rinnakkain tän mun oman heräämisen kaa, omg joo, ja sit siin vois olla se Elisa Aaltolan kommentti et ei vain mielihyvää ja selluloosaa, ja siis mitä hitsii, nyt näit ideoit vaan tuli?? Mut se ei saa olla vaan yleinen rageviesti päättäjille vaan siin pitää olla joku särö, joku taite, jotain heilauttavaa niinku, et sitä ei pysty lukee ilman et ääni värisee. Apua mun sydän hakkaa niin lujaa. Ois ihan hulluu jos se voittais, koska niiiiiin moni ihminen tulis lukee sen niinku mitä ihmettä, ja nyt mä mietin vaan koko ajan sitä, et jos vaik jotain sata ihmistä näkis sen, nii sit sata ihmistä sais siitä sen ajatuksen, ja yhtäkkiä mä oisin muuttanu sadan ihmisen elämää.

---

Huikkeen urani ensimmäinen kirjailijahaastattelu alkoi hävettää heti kun sain lehden käsiini. Se kirjoittamisen merkitys esimerkiksi: oliko pakko jauhaa niin pitkään siitä “sisäsyntyisen vaikuttamisen tarpeesta”?

Kriitikoiden hiljaisuus soi korvissa. Lukijat tosin kirjoittavat, voi miten kirjoittavatkaan. Moni sanoo, että lauseeni eivät hengitä, ne eivät tunnu aidoilta. En tiedä, mistä he puhuvat. He ajattelevat kai, että minun pitäisi kirjoittaa kepeämmin, arkisemmin, mutta he eivät tajua, etteivät kaikki halua heittäytyä villitysten vietäviksi. Lopetin sen Risto Juutilaisen “Kirjoita kuin höyhen, vapaudu kuin lintu” -kirjoittajakurssinkin kesken. Villityksiä täynnä ja muutenkin ärsyttää, että alta nelikymppiset pyörivät opettajien paikoilla, vaikka ovat itse tuskin kirjaakaan ehtineet kirjoittaa.

Haluan vain kirjoittaa hyvin, en mitään muuta. Tai no. Kyllä kaikki tietävät, mitä kaikkea kirjailija oikeasti haluaa. Minähän kirjoitan hyvin, erittäin hyvin oikeastaan, mutta jossain nyt ei olla tyytyväisiä. Ehkä pitäisi alkaa markkinoida enemmän tai vastata paremmin kysyntään. Mutta ei, se ei olisi oikein. Mitenköhän muut saavat kustannussopimuksia, saati sitten positiivisia kritiikkejä tai palkintoja? Suhteillako? Pitääkö tässä ruveta lahjomaan? Onko Suomen kirjallisuuskenttä uusi Amerikka?

En minä hulluksi ole tulossa, kunhan heittelen.

—

Tällä viikolla on taas Finlandia-palkintoehdokkaat julkaistu. En tiedä, mikä kidutuksen muoto porautuisi syvemmälle ihmisen ytimeen kuin tämä: istun yksin sohvalla, Instagram räjähtää, WhatsApp-ryhmät tulella, Saaga lähestyy varovasti: Mä oon pahoillani, mut ens kerral sit?

En vain ole tarpeeksi hyvä kirjoittaja ja se siitä. Tuskastuttaa tämä hyssyttely, puhutaan kehittymisestä, tuurista, taiteen itseisarvosta, kun pitäisi puhua siitä, että lukijat jäävät kylmiksi, eikä se oikeastaan ole ihme – kaikista teoksistani onkin itse asiassa ollut jo olemassa jokin parempi versio, ja nämä minun vihkoseni ovatkin oikeastaan vain aika keskinkertaisia ja kliseisiä kirjoitusharjoituksia. Tuntuu, että mitä enemmän haluan menestyä, sitä enemmän kustantamolla tai perheessä sanotaan, ettei menestys ole kaikki kaikessa. Halutaanko minulle antaa jokin tsemppari-palkinto? Niinkö pahaksi tämä on mennyt?

Äiti kysyi tällä viikolla, olenko miettinyt, että jotain muutakin voisi tehdä. Olen, olen miettinyt. On oltava jotain parempaa elämää tällä paskakivellä kuin tämä. Ihmiset, jotka kirjoittavat työkseen, ovat hulluja, heistä tulee hulluja kirjoittaessaan, he kirjoittavat koska ovat hulluja, hullaantuneet, he eivät pääse irti, ja minäkin olen osa sitä, tällaista tämä on, katso äiti minua.

---

Tänään aamulla sähköpostistani löytyi eräs viesti, ja se sai minut tajuamaan, että olen viime aikoina melkein unohtanut ajatella kirjoittamista. Siitäkös sydän innostui niin, että taitaa olla elinaikaa taas muutama päivä vähemmän. (Senkin typerä, Joonatan juuri eilen käski meitä kahta olemaan varovaisia.) Viestin lähettäjä kirjoitti näin: “Kiitos. Sinun sanoistasi olen uskaltanut elää.”

Sinun sanoistasi olen uskaltanut elää.

Polvet olivat pudota matolle. Silmissä vilisi kuvia ja kyyneleitä.

Kun ihmiset oikeasti unohtavat, mitä tuollaiset viestit tekevät. Siinä hetkessä – ja nyt kyyneleet taas kastelevat tämän sivun – voi luoja, siinä viestikentän välähdyksessä keksin pitkästä aikaa uuden projektini, ja siitä tulee kaunein kaikista. Teen tilataideteoksen, tänne tai pihalle, en ole vielä varma. Tarvitsen etenkin metsän ääniä. Sudet olisivat tärkein, toivottavasti ne kuuluvat tänä yönä. Ja puut, tarvitsen oksien havinaa. Miten vavisuttavaa olla taas tällaisen äärellä! Minä liitän äänet yhteen, ja kaikki nuoruuteni tekstit, joihin tällä viikolla taas palasin, sillä niissä on se vimma mikä ihmisessä on, kun tämä tietää, mistä puhuu. Ripustan ne maailman ylle kuin taikametsän, röyhkeästi ja ilolla, voi kyllä, nyt olen keksinyt, juuri niin minä teen. Sitä metsää minä sitten katson ja kuuntelen aamulla kun herään, niistä sanoista minä elän ja elän ja elän. Kunhan tämä sydän nyt rauhoittuisi, se hakkaa taas niin ettei muista antaa armoa tälle vanhalle mielelle. Voi rakas, nyt me olemme sen todella keksineet, sen että tässä maailmassa taide sellaisenaan on korvaamatonta, että se hengittää tätä samaa pölyistä ilmaa.

– Höyhenenkevyt